

SKATTSKRIFNINGSLÄNGD, f. 3. Förteckning å de personer, som blifvit skattskrifna i ett visst distrikt, en viss församling.

SKATTSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) Uppteckna personer till namn, yrke o. s. v., för blifvande beskattning.

SKATTSKYLDIG, a. 2. Skyldig att betala skatt. — Brukas äfv. substantivt: *De s-e*.

SKATTSKYLDIGHET, f. 3. Skyldighet att betala skatt.

SKATULL, schatull, n. 3. o. 5. (ital. *Scatola*) Litet skrin, hvori man förvarar penningar, viktiga papper o. d. — Skrifves äfv. *Schatull*.

SKATULLMAKARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar skatull m. m. d.

SKAVANK, se *Skafvank*.

SKA, v. n. 2. 1) Göras, verkställas. *Det s-r ej så lätt, som man tror. S. Guds vilje! Låta något s. Mig s-r orätt.* man gör mig orätt. *Må s., se Må göra* (under *Göra*). — 2) Se *Hända*. *Detta allt s-dde på en dag. Mig har s-tt en stor olycka. S. alltså, må så hända. Kan s., se Kanske.* — *Syn.* Se *Hända*. — *Skenende*, part. pres. *Vid s. val, uppbrött, infall,* när val sker, &c. — *Skedd*, part. pret.

SKED, f. 2. 1) Redskap, bestående af en rund eller långrund fördjupning vid ändan af ett skaft, och begagnadt att dermed ösa flytande ämnen ur ett kärl eller föra dem till munnen. Efter olika ändamål har man sålunda *Mat-, Te-, Desert-, Grädd-, Skum-, Förläggarsked*, m. fl. (Fig. talesätt) *Taga s-en i vackra handen*, blifva ödmjuk. — 2) Se *Väfsked*. — *Ss. S-formig, -skaft*.

SKEDA, v. a. 1. (t. *scheiden*) Skilja guld ifrån silfver medelst salpetersyra.

SKEDARE, m. 5. En, som verkställer skedningar.

SKEDBLAD, n. 5. Den delen af en sked, som utgör själfva fördjupningen. — *Ss. S-tals, -vis*.

SKEDE, n. 4. Vägstycke, rymd, som på en gång tillryggaläggas. *Åka två mil i ett s. Ett långt, kort s.*

SKEDGÅS, f. 5. pl. — *gäss*. Ett slägte af Vadfåglarna, som har näbbens ända vidgad som en matsked, hvit, med röd och gul strupe, för öfrigt lik en häger. *Platalea Leucorrhodia*. Kallas äfv. *Slefgås*.

SKEDKLOFVE, m. 2. pl. — *klofvar*. Lådan för väfskeden på en väfstol.

SKEDKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. Kolf, hvori ädla metaller skedas.

SKEDMAT, m. sing. (fam.) Sådan slags mat, som ätes med sked.

SKEDNING, f. 2. Operation, hvårigenom guld skiljes ifrån silfver medelst salpetersyra.

SKEDSTAMP, m. 2. Konvex stamp af jern eller stål, hvarmed skedar fördjupas.

SKEDVATTEN, n. sing. Utspädd salpetersyra.

SKEDÖRT, f. 3. Örten *Cochlearia officinalis*, den förnämsta af skörbjuggsväxter.

SKEF, a. 2. 1) Se *Vind*, *Sned*. — 2) (fig.) Ej fullt öfverensstämmande med sanningen, ej fullt riktig. *S. föreställning. S-va begrepp, omdömen.*

SKEFBENT, a. 1. Som har sneda ben.

SKEFHET, f. 5. Egenskapen att vara skef.

SKEFMUNT, a. 1. Som har sned mun.

SKEFNING, f. 2. (skeppst.) Den vinkel, som två sidor af trävirke formara.

II.

SKEFRUND, a. 2. Ej fullt rund.

SKEFT, adv. På ett skeft sätt. *Se s.*

SKEFVA, v. n. 1. *S. med benen*, föra benen snedt, då man går. *S. med ögonen*, se *Skela*.

SKEFÖGD, a. 2. Som skelar med ögonen.

SKEKA, v. n. 1. (pop.) Breda ut benen.

SKELA, v. n. 1. 1) Se ojemt med ögonen, så att det ena icke har samma riktning som det andra. — 2) Se snedt eller åt sidan. — *Skelande*, n. 4.

SKELETT, skelä'tt ell. schelä'tt, n. 3. o. 5. (grek. *Skeletón*, näml. *Soma*, uttorkad kropp) Se *Benrangel*.

SKELÖGD, a. 2. Som skelar med ögonen. — *Skelögdhet*, f. 5.

SKEN, n. 5. (af *Skina*) 1) Det ljus, som en lysande kropp utbreder. *Solens s. S-et af en brasa, ett ljus, en lampa.* — Bildar sammansättningarna *Sol-, Mån-, Eld-, Ljus-, Lampsken*, m. fl. — 2) (fig.) a) Säges om det, som icke är, hvad det synes vara. *Ett bedrägligt s. Han synes vara gudfruktig, men det är blott ett s. S-et bedrager.* *Göra något för s. skull*, för att villa andras omdöme. *Hafva s-et emot sig*, efter utseendet, men icke i verkligheten, vara brottslig, felaktig. *Under s. af vänskap, af lag och rätt.* *Han gjorde det under s. af att... — 3) (t. Schein)* Gesälls afskedsbetyg.

SKENA, f. 1. Långt, mer eller mindre smalt, tunt och jembredt stycke af en metall. Deraf *Jern-, Hjulskena*. *Beslä med s-nor. Slå s-nor på ett hjul.*

SKENA, v. n. 1. Säges om en häst, då han emot ryttarens eller den körandes vilja i vildt språng blindvis ilar framåt. — *Skenande*, n. 4.

SKENBAR, a. 2. Som synes eller gifves ut för att vara, hvad det icke är. *Solens rörelse är blott s. S. förevändning. — Skenbarhet*, f. 3. — *Skenbart*, adv.

SKENBARLIG, a. 2. Uppenbar, ögonskenlig, tydlig.

SKENBARLIGEN, adv. Tydligen, klart. *Jag såg honom s.*

SKENBEN, n. 5. Benämning på det ena af de begge benen i det egentliga benet eller *Benpipan*, nämligen det som är tjockt och starkt.

SKENDYGD, f. 3. Bedräglig dygd, skenet af dygd.

SKENDÖD, m. sing. Tillstånd emellan lif och död, då alla lifsförrättningar aldeles afstannat och människan synes vara död, ehuru ännu möjlighet finnes till hennes uppvaknande till lif. — *Adj. 2.* Som befinner sig i ett sådant tillstånd. *En s. menniska.*

SKENFAGER, a. 2. Som har ett villande sken, bedräglig. *S-agra ord. S. ursäkt. S-t bevis. — Skenfagert*, adv.

SKENGALEN, a. 2. neutr. — *et.* (om hästar) Fallen för att skena.

SKENGRUND, m. 3. Grund, som blott har skenet för sig, men ej är verklig.

SKENHELGON, n. 5. Skenhelig människa.

SKENHELIG, a. 2. Som söker gifva sig sken af helighet, men är i hjertet en elak människa.

SKENHELIGHET, f. 3. Skenhelig karakter, skenheligt skick, väsende, uppförande.

SKENHELIGT, adv. På ett skenheligt sätt, med skenhelighet.

SKENHÄST, m. 2. Skenig häst.

SKENIG, a. 2. Se *Skengalen*.

SKENKEL, se *Skänkel*.